

Jaume Puig Bou, implicat allà on posa la banya

Il·lustració: Maria Picassó

Diríeu que aquest home, nascut el 1940, no ha sortit mai del seu barri, el Poble Nou, i gairebé seria cert si fem excepció dels dos anys que visqué a Reus, de petit, seguint el destí del seu pare que treballava a l'Institut Nacional de Previsión. Però llevat d'aquest parèntesi, el cert és que el Jaume ha crescut a redós d'aquella parròquia. El seu pare, vingut de Monistrol, era un veritable manetes, capaç de fer de paleta com de pintor o escultor en guix. Fins i tot feia versos! I així el trobem a la parròquia de Sant Josep des de 1942, quan l'església aglutinava tota l'activitat social, impulsant un pastorets que calia fer en castellà ?*Bato y borrego*, representats només per homes, excepció feta de la mare de Déu que «fa gràcia, però... era la germana de Satanàs!». El Jaume, i també la seva germana Maria Carme, aviat s'hi van afegir! Els estudis passaren per la Salle, als Esquilets i, després, per l'escola parroquial, amb mossèn Planas. «Tenia nou anys i aleshores em va semblar que seria capellà. Amb quatre escolans més ens en vam anar a Vic, a estrenar el nou seminari. Hi vaig fer quatre cursos». En acabat torna i acaba la formació a l'acadèmia Menéndez-Arango, i als setze anys ja treballa a Construcciones Berau-Micsa; dos anys després, entra a les oficines de Fecsa i s'hi quedarà fins a la jubilació. Però al costat d'un itinerari laboral tan estable, queda la vida associativa d'un home que mai no ha parat. «Si no es participa, no es fa gran cosa», us dirà. I sota aquesta premissa des de molt jove va prendre compromisos al teatre parroquial o presidint Acció Catòlica. «Sempre hi ha d'haver algú que tiri endavant, i a mi m'ha agradat de fer coses amb la gent, de col·laborar...». Potser per això també el trobem de primer a la secció social del sindicat d'aleshores i, després, secretari del jurat d'empresa de Manresa o

president sindical de la branca d'aigua, gas i electricitat manresana. Encara més, el Jaume serà als ajuntaments de Ramon Soldevila i Ramon Roqueta, escollit pel «tercio sindical», decidit a fer tot allò que es pogués fer. Casat amb Maria Glòria Casaus, tindran dos fills, i la seva trajectòria passa aleshores per la junta de pares de la Salle o, allà mateix, presidint cinc anys la secció de bàsquet. També ha estat al Montepio de Conductors o tres dècades al Patronat de l'aleshores residència Montblanc. I és clar, al teatre del Poble Nou. «La parròquia ha estat per a mi una segona casa! ¿us dirà feliç? des del consell parroquial i, sobretot, des del teatre». Als Pastorets hi ha fet de tot des dels dos anys ¿tot i que el que més li agradava era quan podia fer de Lluquet. I el grup escènic Nostra Llar encara avui acull canalla i és capaç d'integrar-se en projectes amplis, d'abast ciutadà com la Fira de l'Aixada, des del primer moment. «Nosaltres no tenim actors propis, sinó que disposem d'un teatre des d'on donar vida i alegrar la vida a la gent. I no estem tancats a res: treballem amb amor... i molt humor». La nova direcció de Jordi Gener o la perseverança d'un escenògraf com Lluís Vidal li fan pensar que la proposta que ell coordina té molts anys de futur: només cal recordar les nou sessions que han fet en tres caps de setmana ¿amb ell també a l'escenari!? de *La filla del mar*, en una sala de 58 butaques totes a tocar de la platja més guimeraniana que hom pugui imaginar. Aquest és el Jaume Puig que, tot i tastar el dolor de la viduïtat des de fa vuit anys, encara avui se sent content si els altres estan contents. Perquè, resumeix, «estic convençut que la vida, com el teatre, és per gaudir-la plegats!».